Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1908* — *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 11*

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΟΥΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Ὁ Κολοβὸς ἐκατάλαβε τὴν ἀνοησίαν του καὶ συνηνώθη μὲ τοὺς παίκτας.

Κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν ὑπῆρχαν μερικὰ σπιτάκια. Οἱ κάτοικοί των ἐκάθηντο εἰς τὰ κατώφλια τῶν θυρῶν. Αἱ ἐργασίαι εἶχαν τελειώσῃ, οἱ ἐργάται ἀνεπαύοντο.

—Ἀλέξη Λούβοβιτς!... Δὲν σ' ἐπεριμέναμε!... Ὁ ἐρχομός σου εἶνε γιὰ μᾶς πανηγῦρι!

Ἕνας γέρων ἀσπρομάλλης ἐπλησίασε τοὺς ταξειδιώτας.

—Ὁρίστε λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι μου, ἂν ἀγαπᾶτε...

Ὁ θεῖος κατῆλθε καὶ ἠσπάσθη τὸν γέροντα.

—Νὰ καὶ ὁ ἀνεψιός μου!

Ὁ γέρων ἔτεινε τὴν χεῖρα του καὶ ὁ Σάσας ἠναγκάσθη νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἰδικήν του.

—Τί χλωμὸς ποῦ εἶνε! Μὴν εἶνε ἄρρωστος;

—Μὰ διὰ νὰ γιατρευθῇ τὸν ἔφερα ἐδῶ, καὶ διὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος.

—Ὥστε δὲν εἶμαι ἄνθρωπος; κατεδέχθη νὰ παρατηρήσῃ ὁ Σάσας μειδιῶν.

—Καὶ βέβαια ὄχι! Οὔτε εἶνε τόσο εὔκολο νὰ εἶνε κανεὶς ἄνθρωπος!

Ἐνῷ ὁ Σάσας καὶ ὁ Βάσκας ἀνεπαύοντο εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ Ἀλέξης Λούβοβιτς συνωμίλησε πολλὴν ὥραν ἔξω μὲ τὸν φίλον του. Τί μυστικὰ νὰ εἶπαν; Ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ σπίτι, ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὸν οὐρανόν.

—Ἔ, παιδιά! ἐφώναξεν εὐθύμως ὁ γέρων. Γιὰ τὴ σοῦπα θὰ χρειασθῇ ψάρι. Βοηθῆστέ με λιγάκι καὶ οἱ δύο νὰ τραβήξουμε τὸ δίκτυ.

—Τραβῆξτέ το μόνος σας, ἀντέτεινεν ὁ μικρὸς ὑπερήφανος. Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά.

—Ἀλήθεια; Καὶ ὅμως δὲν εἶνε τίποτε ἀτιμωτικόν. Καὶ οἱ ἀπόστολοι οἱ ἴδιοι, μοῦ φαίνεται, κατεδέχοντο αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Τί λές, Βάσκα;

Ὁ Βάσκας εἶχεν ἤδη βγάλῃ τὰ ὑποδήματά του καὶ ἐσήκωνε τὰ πανταλόνια του ἕως ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα.

—Ἐμένα, παπποῦ, μοῦ ἀρέσει πολύ. Στὸ σπίτι βοηθοῦσα πάντα τὸ θειό μου. Συχνὰ μάλιστα ἔκαμνα τὴ δουλειὰ ὁλομόναχος.

—Κ' ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω, ἐδήλωσε τότε ὁ Ἀλέξης Λούβοβιτς. Ὅποιος ἐργάζεται μόνον εἶνε ἄξιος καὶ νὰ τρώγῃ. Ὁ μὴ ἐργαζόμενος, μὴ ἐσθιέτω.

—Σωστά! ἐπεδοκίμασεν ὁ γέρων.

Ὁ Βάσκας, ξυπόλιτος καὶ γελαστός, ἐμβῆκε πρῶτος εἰς τὸ νερὸν καὶ ἔπιασε τὸ σχοινὶ τοῦ δικτύου. Κατόπι του ὁ γέρων χωρικός, καὶ τρίτος ὁ Ἀλέξης Λούβοβιτς. Ὁ Σάσας ἔμεινεν ἁπλοῦς θεατής. Τὸ δίκτυ ἐτραβήχθη ἔξω γρήγορα. Μερικὰ ψαράκια ἐπέρασαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὲς τρύπες καὶ εἶχαν τὴν καλὴν τύχην νὰ ξαναπέσουν εἰς τὸ ποτάμι.

—Ἆ, τὰ κατεργάρικα! ἀνέκραξεν ὁ γέρων. Ἔχουν ἀκόμη ὄρεξι γιὰ σεργιάνι. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· αὐτὰ ποῦ ἔμειναν μᾶς φθάνουν μὲ τὸ παραπάνω.

Ὁ Βάσκας ἐχειροκρότησε περιχαρής.

—Ὡραῖο ψάρεμα, ἐφώναξε πρὸς τὸν Σάσαν, καὶ τὸ ποδόλουτρο πολὺ εὐχάριστο. Κρῖμα ποῦ δὲ θελήσατε νὰ μπῆτε 'στὸ νερὸ καὶ σεῖς, Κύριε...

Ὁ «Κύριος» δὲν ἀπεκρίθη λέξιν. Ἦτο μετανοημένος, διότι εἶχε στερήσῃ τὸν ἑαυτόν του, ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, μιᾶς εὐχαριστήσεως. Ὁ θεῖος ἐσκούπιζε τὰ πόδια του λέγων κ' ἐπαναλαμβάνων:

—Τί ὡραῖο λουτρό! τί δροσερὸ ποῦ ἦταν τὸ νερό!

«Τὸ δίκτυ ἐτραβήχθη ἔξω γρήγορα...» (Σελ. 81, στ. γ'.)

"Οσον διὰ τὸν Βάσκαν, αὐτὸς κατεγίνετο τώρα μὲ τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα ἐχοροπηδοῦσαν εἰς τὴν ἄμμον. Τὰ ἔπιανε μ' ἐπιτηδειότητα καὶ τὰ ἐξεχώριζε, κρατῶν μόνον τὰ μεγαλήτερα καὶ ρίπτων τὰ ἄλλα εἰς τὸ ποτάμι. Προφανῶς ἤξευρε καλὰ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Ὁ γέρων τὸν συνεχάρη.

— Μπράβο, τοῦ εἶπε, εἶσαι καλὸ καὶ ἄξιο παιδί. Καλὰ κάνεις ποῦ πετᾷς τὰ μικρούλια. Εἶνε πολὺ νωρὶς γι' αὐτὰ νὰ πεθάνουν...

Ὁ Σάσας ἐπειράχθη, φαίνεται, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους καὶ δὲν ἐκρατήθη:

— Σπουδαία δουλειά! εἶπε· κ' ἐγὼ θὰ τὴν ἔκανα.

—'Εσύ; ἀπήντησε γελῶν ὁ γέρων. "Οχι δά!...'Εσὺ εἶσαι Κύριος. Θὰ μαγειρέψουμε τὰ ψάρια καὶ θὰ τὰ φᾷς. "Ε, ἂς εἶνε, θὰ δουλέψουν τοὐλάχιστον τὰ δόντια σου. Ξεύρεις ὅμως νὰ μασᾷς; "Αν δὲν ξέρῃς, ἂς μασήσῃ γιὰ σένα ὁ Βάσκας. 'Αλλὰ ξέρεις, εἶνε πονηρός, καὶ ὅ,τι θὰ τοῦ δώσῃς νὰ σοῦ μασήσῃ, θὰ σοῦ τὸ καταπιῇ κηόλα...

Ὁ Σάσας ἐξύνισε τὰ μοῦτρά του, ἀλλὰ τότε ἐπενέβη ὁ θεῖος.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ σύστημα τοῦ τόπου, εἶπεν. "Ολοι ἐδῶ ἐργάζονται καὶ ὁ ἕνας βοηθεῖ τὸν ἄλλον. Τοὺς ὀκνηροὺς τοὺς κοροϊδεύουν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κολοβός, ὁ ὁποῖος ἐτριγύριζεν ὁλονὲν τὸ δίκτυ, ἅρπαξεν ἐξαφνα ἕνα ψάρι καὶ τὸ ἐτραγάνισε. "Ητο δὲ ἕτοιμος νὰ τὸ ξαναπάμῃ, ὅταν ὁ Βάσκας τοῦ ἐφώναξε.

—"Εξω, τεμπέλη! 'Εσὺ δὲν ἐψάρεψες!

Τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ὁ Σάσας τὴν ἐπῆρε διὰ λογαριασμόν του καὶ ἐκάκιωσεν ἀκόμη περισσότερον... Ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του μόνον, ξένον πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους. Οἱ ἄλλοι εἰργάζοντο, ἐφαίνοντο ἑνωμένοι, ἀδελφωμένοι. 'Αφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ ἡλίθιος Βάσκας ἐτολμοῦσε νὰ ὁμιλῇ ἐλεύθερα, καὶ μὲ ποιὸν ἂν ἀγαπᾶτε; μὲ τὸν 'Αλέξην Λούβοβιτς! Καὶ τοῦτο, διότι κάτι ἠμποροῦσε νὰ κάμνῃ καὶ κάπως νὰ φαίνεται χρήσιμος. Δύο μόνον ὑπῆρχαν ἐκεῖ ἄεργοι: Ὁ Σάσας καὶ ὁ Κολοβός.

'Αφοῦ ἐδίστασεν ὀλίγον, ὁ μικρὸς ἐπλησίασε τὸν θεῖον του.

— Δὲν ἐψνοῶ νὰ φάγω χάρισμα, θεῖέ μου! τῷ εἶπε.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ 'Αλέξης προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐνόησε.

— Μά νά„ ὁ γέρος ἐδούλευσε, κ' ἐγὼ θὰ φάγω;

— Μὴ φᾶς. Δὲν θὰ σὲ βιάσῃ κανείς.

—'Αλλὰ ποῦ πεινῶ! Πῶς θὰ γίνῃ; Δὲν κάνει νὰ τοῦ πληρώσω τὸ φαγητό μου;

—"Ε, γιὰ δοκίμασε λοιπόν.

— Γέρο, νὰ σοῦ πῶ!

—'Εμένα μιλᾷς;

— Ναί, ἐσένα.

— Τί μὲ θέλεις;... 'Αλλὰ ξέρεις, ἐδῶ–πέρα μὲ φωνάζουν *παππού* καὶ ὄχι *γέρο*. "Ας εἶνε τελοσπάντων, λέγε.

— Πόσο θέλεις γιὰ τὰ ψάρια σου;

— Τί;! ἐννοεῖς νὰ μοῦ δώσῃς λεπτά;

Καὶ ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του, ὁ γέρων ἄφισε νὰ τοῦ πέσῃ τὸ ψάρι ποῦ ἐκαθάριζε.

— Μὰ τί; ἐνόμισες ὅτι πουλοῦμε ψάρια; Τὰ ψάρια δὲν πουλιοῦνται, εἶνε τοῦ Θεοῦ... Κ' ἔπειτα τί νὰ τὰ κάμω τὰ λεπτά σου; 'Εδῶ τὰ λεπτὰ δὲν ἔχουν μεγαλήτερη ἀξία ἀπὸ τὰ χαλίκια. "Αν μποροῦσες νὰ μοῦ διορθώσῃς τὰ παπούτσια μου, ἆ μάλιστα! Θὰ σοῦ ἤμουν ὑπόχρεως. 'Αλλὰ τὰ λεπτά σου φύλαξέ τα. Θὰ σοῦ δώσω νὰ φᾷς χάρισμα, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅπως μᾶς παραγγέλλει τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Σάσας ἀφωπλίσθη ἐντελῶς μὲ τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν ἀπάντησιν. "Οταν ἔγινεν ἡ σούπα, τοῦ ἔδωσαν μίαν καλὴν μερίδα, ὡς νὰ μὴ συνέβη τίποτε. 'Αλλ' εἰς ἐκεῖνο τὸ τραπέζι ὁ Σάσας δὲν ἠμποροῦσε νὰ καθήσῃ μὲ τὴν ἄνεσίν του, καὶ ἀφοῦ ἔφαγε δύο-τρεῖς κουταλιές, ἐσηκώθη.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ θεῖος του.

— Δὲν πεινῶ.

— Εἶνε ποῦ δὲν ἐργάσθηκες μαζί μας, εἶπεν ὁ γέρων. Εἰδεμὴ θὰ εἶχες πεῖνα καὶ πεῖνα! Γιὰ κύτταξε τὸ Βάσκα πῶς τρώγει! Τρῶγε, παιδί μου, τρῶγε!

Ὁ Σάσας ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ νηστικός.

Κάτι παράξενον συνέβαινε μέσα του. 'Εσυλλογίζετο ὅτι κανεὶς ἐκεῖ–πέρα δὲν εἶχε συμφέρον νὰ ἐργάζεται δι' αὐτόν. Κανεὶς δὲν ἀνησυχοῦσε δι' αὐτόν, κανεὶς δὲν τὸν ἐλυπεῖτο. Τί θὰ ἐγίνετο; Καὶ πάρα-κάτω ἴσως τὰ πράγματα θὰ ἦσαν ἀκόμη χειρότερα.

Εἶχεν ἐξαπλωθῇ πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ἐπάνω εἰς ἕνα σωρὸν ἀπὸ σανόν. Τριγύρω του ἡσυχία. Ὁ 'Αλέξης Λούβοβις δὲν εἶχε κοιμηθῇ ἀκόμη.

— Θεῖε!

— Τί θέλεις, Σάσα;

— Θέλω νὰ γυρίσω 'στὸ σπίτι.

— Πήγαινε, δὲν σὲ κρατῶ. 'Αλλὰ πῶς;

— Θὰ νοικιάσω ἄλογα.

— 'Εδῶ δὲν ὑπάρχουν ἄλλα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐνοίκιασα γι' αὔριο. Καὶ αὐτὰ τὰ χρειάζομαι ἐγώ.

— Μὰ ἐκεῖνα ποῦ μᾶς ἔφεραν;

— Δὲν εἶδες; Ὁ ἀμαξᾶς τοὺς ἔδωσε σανὸ κ' ἔφυγε μαζί τους.

Ὁ Σάσας ἐσιώπησε.

—'Αλλὰ μπορεῖς νὰ γυρίσῃς πεζός.

Ὁ Βάσκας θὰ τὸ ἔκαμνε. Σὺ ὅμως;

Ὁ Βάσκας, αἰωνίως ὁ Βάσκας! Δηλαδὴ τί ἤθελαν νὰ τοῦ εἰποῦν; "Οτι ὁ μικρὸς ἐκεῖνος χωρικὸς ἦτο δυνατώτερος, ἱκανώτερος κ' ἐξυπνότερος ἀπὸ αὐτόν, τὸν 'Αλέξανδρον Στέτσκην; "Οχι δά!

— Κ' ἐγὼ μπορῶ...

— 'Αλήθεια; καβάλλα ἴσως 'στὸν Κολοβό! εἶπε γελῶν ὁ θεῖος 'Αλέξης.

Καὶ ἡ συνομιλία ἐσταμάτησεν ἐδῶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὸ δάσος.

Ὁ Σάσας ἐσηκώθη ἀργά. 'Ενῷ ὁ «Κύριος» ἐκοιμᾶτο, ὁ Βάσκας εἶχε κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ ἕνα σκίουρον, ἔπειτα ἐρωδιάσθη μ' ἕνα ἀγκίστρι, καὶ ὅταν τέλος τὸν ἀντάμωσεν ὁ Σάσας, εἶχε μέσα εἰς ἕνα κουβὰν ἑπτὰ ὡραῖα ψάρια.

'Εξεκίνησαν πάλιν καὶ οἱ τρεῖς, καὶ μετὰ δύο ὡρῶν δρόμον μὲ τὸ ἁμάξι, οἱ ἄμμοι ἤρχισαν νὰ ἐξαφανίζωνται. Πρῶτα ἐπαρουσιάσθησαν θάμνοι ἰσχνοὶ καὶ κατασκονισμένοι, οἱ ὁποῖοι, βαθμηδόν, ἐγίνοντο πυκνότεροι καὶ εὐρωστότεροι. Μετὰ δύο ὥρας ἀκόμη, τὸ πράσινον ἤρχισε νὰ κυριαρχῇ παντοῦ, ὁ ἀὴρ νὰ γίνεται δροσερώτερος καὶ οἱ ταξειδιῶται νἀναπνέουν ἐλεύθερα.

— Τ' εἶνε αὐτὸ ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Σάσας δείχνων μακρὰν κάτι σκοτεινόν.

— Εἶνε τὰ δάση.

—'Εκεῖ πηγαίνομε;

— Ναί... ἀλλὰ σὲ συμβουλεύω, Σάσα, νἀφίσῃς τὰ καμώματά σου. "Εχω πολλοὺς φίλους χωρικοὺς εἰς τὰ μέρη αὐτά, θὰ σὲ περιποιηθοῦν πολὺ γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν, ἀλλά...

Καὶ ὁ θεῖος ἐσταμάτησεν.

— 'Αλλά... τί;

— Θὰ τὸ ἰδῇς μόνος σου... "Ε, φοβᾶσαι τὸ δάσος, Βάσκα;

— Καὶ γιατί νὰ τὸ φοβηθῶ:...'Εγὼ εἶμαι συνειθισμένος. Πολλὲς φορὲς ἐκρύφθηκα στὸ δάσος κ' ἐπέρασα ἐκεῖ–μέσα τὴ νύκτα.

— Καὶ ἂν ἔβγαινε καμμιὰ ἀρκούδα;

— Τί θὰ μοῦ ἔκανε; Θὰ ἐσκαρφάλωνα 'ς ἕνα δένδρο, στὸ ψηλότερο κλαδί, νά.

— 'Εσύ, Σάσα, μπορεῖς νὰ σκαρφαλώσῃς σὲ δένδρο;

— 'Εγώ; καὶ γιατί; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ μικρός.

—"Ωστε δὲν ἐδοκίμασες ποτέ;

—"Οταν ἤμουν μικρός, ἡ μαμμὰ μοῦ τὸ ἀπηγόρευε. 'Αργότερα, ἅμα μεγάλωσα, δὲν μοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ κάμνω τέτοιες τρέλλες.

— Πραγματικῶς, εἶσαι πάρα πολὺ φρόνιμο παιδί...

Ὁ Σάσας μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη. Καὶ ὅταν ἄνοιξε πάλιν τὰ μάτια, τῷ ἐφάνη ὡς νὰ ἐφύτρωσεν ἔξαφνα τριγύρω του, διὰ μαγείας, ἕνα δάσος πυκνόν. Τί ἔγιναν οἱ ἄμμοι τῆς στέππας;

Οὔτε ἐφαίνοντο κἄν. Δένδρα μόνον, παντοῦ δένδρα.

'Η ἄμαξα ἔξαφνα ἐσταμάτησε. Μικραὶ καλύβαι ἐκρύπτοντο ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα.

("Επεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΚΑΒΟΥΡΑΣ

—Δός μου λοιπὸν τὸ χέρι σου
Καὶ πές μου καλημέρα,
Κοκόνα μου Γαρουφαλιά·
Μεγάλ' ἡ καλωσύνη σου
Νἀρθῇς ὥς ἐδῶ πέρα
Νὰ μεύρῃς στὴν ἀκρογιαλιά.

—Καλή σου μέρα, Κάβουρα,
Τοῦ λέει,—καὶ τί μοῦ κάνεις;
Τὸ χέρι μου;... Μὲ συμπαθᾷς,
Μ' ἄκουσα ἐγὼ γιὰ λόγου σου
Νὰ λέν, πῶς νὰ δαγκάνῃς
Κάπου καὶ κάπου συνηθᾷς...

(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν) ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΤΡΕΛΛΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΞΕΙΑ ἐκείνη καὶ διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ *Φασουλῆ*, ἡ ὁποία παρακινοχλεῖ τοὺς γενικούς, ἀνήγγειλε, πρώτη πρώτη, ἀπὸ τὴν περασμένην Κυριακήν, ὅτι ἄνοιξε τὸ Τριῴδιον. "Επειτα ἐνεφανίσθη ἡ γιγαντόσωμος, ἀνθρωπόπους καὶ ἀρκετὰ ρυπαρὰ *Γκαμήλα*, τὸ δὲ ᾆσμα τοῦ γκαμηλιέρη:

Πορτοκάλι ψάρεψε,
ὄχ, κυρὰ νταρντάνα!

συνοδευόμενον καὶ ἀπὸ τοὺς κρότους τοῦ τυμπάνου, ἀνήγγειλε καὶ αὐτὸ ὅτι ὁ Καρνάβαλος ἔφθασεν. "Επειτα ἀντήχησεν ἡ λαντέρνα τῶν *Ροπάλων*, κ' ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του τὸ πρῶτον *Γαϊτανάκι*, καὶ παρήλασαν ἅμαξαι μὲ δομεστικοφόρους μασκαράδες, ὀλίγον τι μεθυσμένους, καὶ ὁ *Ποιητὴς τοῦ κάρρου* συνεκέντρωσε γύρω του τὰ πλήθη, χειροκροτοῦντα καὶ ἀλαλάζοντα. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἦχοι καὶ οἱ κρότοι, ἀπὸ ὄργανα καὶ ἀπὸ λάρυγγας, ἀνήγγειλαν ἐπίσης ὅτι ἦλθεν ἡ τρελλὴ 'Αποκρηά.

'Αλλ' οἱ ἄνθρωποι προβλέπουν καὶ παραπονοῦνται, ὅτι καὶ φέτος εἰς τὰς 'Αθήνας ἡ 'Αποκρηὰ θὰ περάσῃ ψυχρὰ καὶ ἀνούσια... Μία ἀπόπειρα διὰ νὰ γίνῃ Κομιτᾶτον καὶ νὰ προκληθῇ κάποια κίνησις, ἐναυάγησε, φαίνεται, διότι κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ συνεισφέρῃ. Καὶ τί Κομιτᾶτον εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ χωρὶς χρήματα; Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν οἱ 'Αθηναῖοι θὰ περιορισθοῦν εἰς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Φασουλῆς, Γκαμήλα καὶ τὰ λοιπὰ στερεότυπα θεάματα καὶ ἀκροάματα τῆς λαϊκῆς 'Αποκρηᾶς. "Επειτα ὀλίγοι χοροὶ δημόσιοι καὶ ἰδιωτικοί, καὶ τέλος ὁ συνειθισμένος χορὸς τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου. Τίποτε ἄλλο. Ψυχρότης, ἀνοστιὰ καὶ σάχλα...

'Αλλ' εἶνε ὁλωσδιόλου περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι τὰ παράπονα αὐτὰ τὰ κάμνουν οἱ μεγάλοι. Καὶ πότε δὲν μουρμουρίζουν αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι; Οἱ μικροί ὅμως, οἱ νέοι, τὰ παιδιά... ὤ, εἶμαι βέβαιος, κανένα παράπονον δὲν ἔχουν! Διὰ νὰ χαροῦν 'Αποκρηάν, διὰ νὰ διασκεδάσουν, διὰ νὰ γελάσουν καὶ διὰ νὰ κάμουν τρέλλες, αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ Κομιτᾶτα, οὔτε ἀπὸ μεγάλα καὶ ἔκτακτα θεάματα. Τοῖς ἀρκεῖ ὅτι εἶνε 'Αποκρηά. Τοῖς ἀρκεῖ ὅτι ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ πηγαίνουν εἰς τὸ Σχολεῖον, νὰ μὴ μελετοῦν πολὺ εἰς τὸ σπίτι, ἀλλὰ νὰ μασκαρεύωνται, νὰ γυρίζουν στοὺς δρόμους, τὰ πηγαίνουν εἰς τὰ φιλικά των σαλόνια, νὰ χορεύουν, νὰ τρώγουν γλυκίσματα καὶ νὰ φλυαροῦν. "Η—ἀκόμη καλλίτερα,—νὰ μένουν εἰς τὸ σπίτι των καὶ νὰ δέχωνται τοὺς φίλους των μασκαρευμένους.

Αὐτὰ τὰ ἐβαρέθηκαν πλέον οἱ δυστυχεῖς μεγάλοι, καὶ δὲν εὑρίσκουν κανένα γοῦστο, καὶ παραπονοῦνται. 'Αλλὰ ποῦ νὰ τὰ βαρεθοῦν οἱ μικροί! Αὐτοὶ δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια ποῦ ἤρχισαν νὰ τὰ πολαμβάνουν. Δι' αὐτοὺς ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὰ κοινότερα, εἶνε νέα καὶ ἔκτακτα, καὶ προπάντων ἡ τρελλὴ 'Αποκρηά. 'Ακόμη καὶ εἰς τὴν Γκαμήλαν, τὴν ὁποίαν οἱ μεγάλοι ἀηδιάζουν, τὰ παιδιὰ εὑρίσκουν θέλγητρον. Εὐτυχισμένη ἡλικία ποῦ διασκεδάζει καὶ χαίρεται καὶ γελᾷ μὲ τὸ τίποτε! Καὶ βέβαια μία 'Αποκρηά, καὶ ἡ ψυχρότερη, καὶ ἡ ἀνοστότερη,—κατὰ τοὺς μεγάλους πάντοτε,—διὰ τὰ παιδιὰ εἶνε κάτι τι. Τὴν ποθοῦν καὶ τὴν περιμένουν μὲ ἀγωνίαν ἀπὸ καιρόν. Καὶ ὅταν ἔλθῃ, ξετρελλαίνονται,—καὶ ὅταν φύγῃ, λέγουν ὅτι ἔφυγε πολὺ ἐνωρὶς καὶ λυποῦνται ὡς νὰ ἔχασαν τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου...

Σᾶς βλέπω, ἀγαπητοί μου, νὰ διασκεδάζετε αὐτὰς τὰς ἡμέρας μὲ τόσον ὀλίγας ἀξιώσεις, καὶ χωρὶς κανὲν παράπονον, καὶ σᾶς μακαρίζω, καὶ σᾶς ζηλεύω... Θὰ ἔλθῃ καιρός, κατὰ τὸν ὁποῖον αἱ τρελλαὶ αὗαι ἡμέραι τῆς 'Αποκρηᾶς θὰ σᾶς φαίνονται κοιναὶ ὅπως ὅλαι αἱ ἡμέραι. Καὶ θὰ παραπονῆσθε καὶ σεῖς, καὶ θὰ μουρμουρίζετε, καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς ἀρέσῃ. Καὶ θὰ ἐνθυμῆσθε τὲς 'Αποκρηὲς τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας, καὶ θὰ λέγετε ὅτι αὐταὶ μόνον ἦσαν διασκεδαστικαί, ζωηραὶ καὶ ὡραῖαι. "Οπως τώρα τὸ λέγουν οἱ μεγάλοι, οἱ ὁποῖοι σᾶς βλέπουν νὰ διασκεδάζετε, καὶ σᾶς μακαρίζουν καὶ σᾶς ζηλεύουν.

"Ηθελα τώρα νὰ σᾶς εὐχηθῶ «καλὴν διασκέδασιν» καὶ διὰ τὰς ὑπολοίπους τρελλὰς ἡμέρας, τὰς τρελλοτέρας. 'Αλλὰ μεθ' ὅσα σᾶς εἶπα, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο ἐντελῶς περιττόν. Διασκεδάζουν ποτὲ ἄσχημα εἰς τὴν ἡλικίαν σας;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΣΥΓΓΡΟΥ

[Ὑπὸ τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὠφελίμων Βιβλίων ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου ὁ Α' τόμος τῶν ἰδιογράφων *Ἀπομνημονευμάτων* τοῦ 'Ανδρέου Συγγροῦ, τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ εὐεργέτου. Τώρα ἀναμένεται ἡ Ἔκδοσις ἀκόμη δύο τόμων πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πολυτίμου συγγράμματος, τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκεται πραγματικῶς μὲ τέρψιν καὶ μὲ ὠφέλειαν. 'Εξ αὐτοῦ ἀναδημοσιεύομεν κατωτέρω ἓν χαριτωμένον ἐπεισόδιον τῆς παιδικοῦ ἡλικίας τοῦ 'Ανδρέου Συγγροῦ, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν νεαρῶν ἀναγνωστῶν τῆς Διαπλάσεως συνέβη ἤδη ἢ... θὰ συμβῇ μετ' ὀλίγον, σχεδὸν ἀπαράλλακτα.]

.... Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχήν, μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ Σωκράτης Ι. Ράλλης ἐκάθησε πλησίον μου κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραδόσεως, καὶ συχνὰ πυκνὰ ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του ὡρολόγιον διὰ νὰ ὑπολογίζῃ δῆθεν τὴν παρερχομένην ὥραν τοῦ μαθήματος. Παρετήρησα τὸ πρωτοφανὲς διὰ μαθητὴν περίπου τῆς ἡλικίας μου—λέγω περίπου, διότι ἦτο κατὰ 3 ἢ 4 ἔτη πρεσβύτερός μου,—καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἀποκτήσω καὶ ὡρολόγιον.

Μετὰ τὸ μάθημα μετέβην πρὸς τὴν μητέρα μου καὶ ἐδήλωσα τὴν ἀπαίτησίν μου ταύτην. 'Εκείνη ἀπεκρίθη μὲν «ἄλλα πάλιν», ἀλλὰ διείδον, ὅτι δὲν εὗρε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεώς μου ἀδύνατον. 'Επρόσθεσε μόνον:

— Ὁ Γιῶργος ἀκόμη δὲν ἔχει ρολόγι καὶ θέλεις σὺ πρὸ τοῦ μεγαλειτέτερου σου ἀδελφοῦ;

— Πάρετέ του καὶ αὐτοῦ, ἀπεκρίθην.

Οὕτως ἐτελείωσεν ἡ πρώτη ἔφοδός μου, ἀλλὰ μετὰ τῆς σταθερᾶς ἀποφάσεως νὰ ἐπαναλάβω αὐτὴν ἐντονωτέραν ἐν ἀνάγκῃ.

Μετά τινας ἡμέρας ὅμως παρείχετο εἰς τὸν ἀδελφόν μου ὡρολόγιον, διὰ νὰ τηρηθοῦν οἱ τύποι, καὶ ἐκ τούτου διείδον ὅτι ἐπλησίαζε καὶ ἡ ἰδική μου σειρά.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐπὶ ποίᾳ προφάσει—ἴσως ἐπιδόσεώς μου εἰς μάθημά τι—ἀπέκτησα καὶ ἐγὼ ὡρολόγιον, καὶ μάλιστα χρυσοῦν.

"Ητο ἡμέρα Κυριακή· ἐκρέμασα τὸ ὡρολόγιον ἀπὸ ἀρκετὰ ὀγκώδους κορδο-

νίου καί, συνοδευόμενος ὑπὸ συμμαθητοῦ μου τινός, ἐξῆλθον εἰς περίπατον πρὸς τὴν Ἄμμον, φανταζόμενος ὅτι ὅλων ἐκεῖ τῶν περιδιαβαζόντων τὰ βλέμματα συνεκεντροῦντο εἰς τὸ κορδόνιον τοῦ ὡρολογίου μου!

Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα μακρόθεν τὸν ἀδελφόν μου συμπεριπατοῦντα μετά τινος συμμαθητοῦ καὶ ἐδάδισα πρὸς αὐτούς. Ἅμα τοὺς ἐπλησίασα, ἤκουσα τὸν συμπεριπατητὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου λέγοντά μοι:

— Τί ὥραν ἔχετε;

Ἐγὼ δὲ σοβαρώτατα ἀπέσυρα ἐκ τοῦ κόλπου μου τὸ ὡρολόγιον καὶ εἶπον τὴν ὥραν. Ὕστερον ἐσκέφθην, ὅτι ὁ ἀγαθώτατος ἀδελφός μου προειδοποίησε τὸν συμμαθητήν του καὶ ὑπέδειξε τὸν τρόπον τοῦ νὰ μοὶ παράσχῃ τοιαύτην εὐχαρίστησιν.

Καθμένα χρόνια, ποῦ εἶσθε; ποῦ αἱ illusions σας ἐκεῖναι; ποῦ αἱ ἐλπίδες σας; ποῦ οἱ τόσω μέτριοι πόθοι σας; Δὲν λέγω: καὶ ποῦ ἡ ὑγεία σας; Τώρα εἶμαι ὑγιέστερος ἢ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, διότι μόλις κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἔναρξιν τοῦ σταδίου μου ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ἀκμαιοτάτας τὰς σωματικάς μου δυνάμεις χάρις τῷ Θεῷ καὶ εὐτυχῶς, διότι εἶχον ἀνάγκην ὑγείας διὰ τὴν βιωτικὴν πάλην!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Τί εἶνε, παιδιά μου, ὁ κόσμος! Ἐκεῖ ποῦ κοιμᾶται κανεὶς εὐτυχισμένος καὶ ἥσυχος, καμμιὰ φορὰ ξυπνᾷ στὴ δυστυχία. Κ' ἔτσι εἶνε πολὺ διαφορετικό, καμμιὰ φορά, τὸ αὔριον ἀπὸ τὸ χθές...

Ποιὸς θὰ μᾶς τὤλεγε ὅτι καὶ ἡ Λιλίκα θὰ ἐδοκίμαζε τόσο γρήγορα τὴν πικρὴν αὐτὴν ἀλήθεια, καὶ ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέρα θὰ ἔβλεπεν ὅλη τὴν μητρικὴ εὐτυχία της κατεστραμμένη;

Καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας ἑνὸς πλάσματος, ποῦ τὸ εἶχε τόσο πολὺ εὐεργετήσει!

Εἶχεν ἀφίσει ἐκεῖνο τὸ πρωὶ τὴν Αὐγούλα μόνη νὰ κοιμᾶται εἰς τὸ κρεββατάκι της, μέσα εἰς τὴν καμαρούλα τῆς μητέρας της, ὅπου ἐλογάριαζε νὰ γυρίσῃ καὶ αὐτὴ μόλις θὰ ἐτελείωνε τὰ μαθήματά της.

Τὰ ἐτελείωσε πραγματικῶς καὶ ἐξεκίνησε γιὰ τὴν καμαρούλα της, καταχαρούμενη, γιατί εἶχε πάρῃ καλοὺς βαθμοὺς καὶ ἦταν βιαστικὴ νὰ τὰ πῇ ὅλα τῆς Αὐγούλας...

Ἀλλὰ τί φοβερὸ θέαμα παρουσιάσθη μπροστὰ στὰ μάτια της!

Ἡ Αὐγούλα δὲν ἦταν πιὰ στὸ κρεββατάκι της. Ἀναίσθητη ἡ δυστυχισμένη ἦταν χάμω στὸ πάτωμα, καὶ πάνω της ἡ Ψιψίνα, ἡ κακὴ Ψιψίνα, τὴν ἐκρατοῦσε σὰν τίγρις, κάπω ἀπὸ τὰ νύχιά της!... Καὶ τὰ φορέματα τῆς Αὐγούλας καταξεσχισμένα καὶ τὰ μαλλιά της σὲ κακὴ κατάστασι.

Ἡ Λιλίκα ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ φωνή. Ἔπειτα, ἀπὸ τὴ λύπη της καὶ ἀπὸ τὸν πρόμο της, ἔμεινε ἀκίνητη.

Ἡ ἀχάριστη Ψιψίνα, ποῦ τὴν ἐμάζεψε ἀπὸ τοὺς δρόμους ὅταν ἦταν μικρή, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἡ Ψιψίνα νὰ τῆς σκοτώνῃ τώρα τὴν κόρη της!..

Πολλὰ κακουργήματα διαβάζει κανεὶς καθεμέρα στὶς ἐφημερίδες, ἀλλὰ κανένα δὲν εἶνε φρικτότερο ἀπὸ αὐτό!..

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

(Ἔπεται συνέχεια)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Καλημέρα, κύριε Πός.

— Καὶ πῶς; Ἀπὸ ἐδῶ τώρα κάμετε τὴν περιοδεία σας;

— Καθὼς βλέπετε... Ὥστε ἡ πληγή σας δὲν εἶνε τίποτε;

— Εὐτυχῶς· ἕως αὔριο θὰ μοῦ περάσῃ.

Ὁ Κρόφφ εἶχε παραθέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης ψωμί, χοιρομέρι καὶ τσάϊ. Ἔπειτα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἄλλον ταξειδιώτην:

— Σεῖς, κύριε;

— Ἐγὼ δὲν πεινῶ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Νὰ μοῦ δείξετε τὸ δωμάτιόν μου... Βιάζομαι νὰ κοιμηθῶ, διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θὰ περιμένω νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ὁδηγός. Θὰ ναχωρήσω ἀπὸ ἐδῶ τὸ πρωὶ εἰς τὰς τέσσερες.

—Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπήντησεν ὁ κάπηλος.

Καὶ ὡδήγησε τὸν ταξειδιώτην εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς οἰκίας, δεξιᾷ τῆς μεγάλης αἰθούσης, προορίζων διὰ τὸν τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον τὸ ἄλλο, τὸ πρὸς τ' ἀριστερᾷ.

Ἀλλά, ἐνῷ ὁ ἄγνωστος ὡμίλει, ἡ κουκούλα του εἶχε μετακινηθῇ ὀλίγον, ὁ δὲ ἐνωμοτάρχης, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύτταζε μὲ προσοχήν, ἠμπόρεσε νὰ ἴδῃ μέρος τοῦ προσώπου του. Ἦτο ἀρκετόν.

«Ναί, ἐψιθύρισεν, αὐτὸς εἶνε... Ἀλλὰ γιατὶ τάχα θέλει νὰ φύγῃ τόσῳ νωρὶς καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἄμαξαν;...»

Οἱ ἀστυνομικοί, βλέπετε, θεωροῦν πάντοτε παράδοξα καὶ τὰ φυσικώτερα τῶν πραγμάτων!

«Καὶ ποῦ νὰ πηγαίνῃ ἔτσι;...» ἐσυλλογίσθη ὁ Ἔκ,—ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας βεβαίως ὁ ταξειδιώτης δὲν θὰ ἀπεκρίνετο. Ἄλλως τε αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ, ὅτι ὁ ἐνωμοτάρχης τὸν παρετήρησε μὲ κάποιαν ἐπιμονὴν καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν. Εἰσῆλθε λοιπὸν ἀνύποπτος εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδειξεν ὁ Κρόφφ.

Ὁ Ἔκ ἐπλησίασε καὶ πάλιν τὸν Πός, ὁ ὁποῖος ἔτρωγε μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

— Αὐτὸς ὁ κύριος ἦτο μαζί σας ἐ τὴν ἄμαξα;... ἠρώτησεν.

— Μάλιστα, κύριε Ἔκ· ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ πάρω οὔτε τέσσερα λόγια.

— Καὶ δὲν ἐμάθατε ποῦ πηγαίνει;

— Ὄχι... Μπῆκε στὸ ἁμάξι ἀπὸ τὴν Ρίγα καὶ στοχάζομαι ὅτι πηγαίνει εἰς τὸ Ρέβελ. Ἂν ἦταν ἐδῶ ὁ Μπρὸξ θὰ ἠμποροῦσε νὰ σᾶς πληροφορήσῃ.

— Ὤ, δὲν εἶνε καὶ καμμία ἀνάγκη, ἀπεκρίθη ὁ ἐνωμοτάρχης.

Ὁ Κρόφφ ἤκουεν αὐτὴν τὴν συνομιλίαν μὲ ἀδιάφορον ὕφος ξενοδόχου, ὁ ὁποῖος δὲν σκοτίζεται νὰ μάθῃ ποῖοι εἶνε οἱ ξένοι του. Κ' ἐπηγαινοήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῷ γεωργοὶ καὶ ξυλοκόποι τὸν ἀπεχαιρέτων εὐχόμενοι καλὴν νύκτα.

Ἐν τούτοις ὁ ἐνωμοτάρχης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδιάζετο πλέον νὰ φύγῃ, διεσκέδαζε συνομιλῶν μὲ τὸν Πός, κατευχαριστημένον διότι τοῦ ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ φλυαρήσῃ.

— Πηγαίνετε εἰς τὸ Περνάου; τὸν ἠρώτησε.

— Ὄχι, εἰς τὸ Ρέβελ, κύριε Ἔκ.

— Διὰ λογαριασμὸν τοῦ κ. Γιοχάουζεν;

— Μάλιστα.

Καὶ ἐδῶ, μὲ ὁρμέμφυτον κίνημα, ὁ Πὸς ἔσυρε πλησιέστερά του τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τὸ πάθημα τῆς ἁμάξης θὰ σᾶς κάμῃ νὰ καθυστερήσετε τοὐλάχιστον δώδεκα ὥρες.

— Μόνον δώδεκα ὥρες, ἂν ὁ Μπρὸξ ἐπιστρέψῃ αὔριο τὸ πρωί, καθὼς ὑπεσχέθη, καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας θὰ εἶμαι ὀπίσω 'στὴ Ρίγα... διὰ τοὺς γάμους...

— Μὲ τὴν καλὴν Ζεναΐδα Παρενσώφ, ἔ; Τὰ ξέρω, τὰ ξέρω...

— Ὤ, τὸ πιστεύω... ὅλα τὰ ξεύρετε σεῖς.

— Ὄχι δὰ ὅλα. Νά, δὲν εἴδατε ὅτι δὲν ξεύρω ποῦ πηγαίνει ὁ συνταξειδιώτης σας; Ὅπως δήποτε, γιὰ νὰ φεύγῃ αὔριο πρωὶ τόσῳ νωρίς, χωρὶς νὰ σᾶς περιμένῃ, θὰ πῇ βέβαια ὅτι πρόκειται νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ Περνάου.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ Πός, καὶ ἂν δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε, καλὸ ταξεῖδι. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέτε, κύριε Ἔκ, ἐδῶ θὰ διανυκτερεύσετε ἀπόψε;

— Ὄχι, κύριε Πός, πρέπει νὰ ἀνταμώσουμε κάποιον εἰς τὸ Περνάου καὶ φεύγουμε ἀμέσως. Σεῖς, ἀφοῦ φᾶτε καλά, κυττάξετε νὰ κοιμηθῆτε καλλίτερα, καί... τὸ νοῦ σας στὸ πορτοφόλι σας!

— Ἔγνοιά σας, γιατί εὐκολώτερα μπορεῖ νὰ μοῦ ξεκολλήσουν ταῦτιά ἀπὸ τὸ κεφάλι, παρ' αὐτὸ ἀπὸ τὴ ζώνη μου! ἀπεκρίθη ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος μὲ φαιδρὸν γέλωτα.

— Δρόμο τώρα! εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης πρὸς τὸν χωροφύλακα· καὶ ἂς κουμπωθοῦμε ἕως τὸ πηγοῦνι, γιατί ἡ θύελλα δὲν χωρατεύει. —Καληνύκτα, κύριε Πός,

— Καληνύκτα, κύριε Ἔκ.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἤνοιξαν τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ὁ Κρόφφ ἐπανέκλεισε, πρῶτα μὲ τὸν ἐσωτερικὸν μοχλόν, καὶ ἔπειτα μὲ τὴν διπλῆν στροφὴν μεγάλης κλειδός, τὴν ὁποίαν κατόπιν ἀπέσυρεν.

Τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν ἦτο πλέον πιθανὸν ὅτι θὰ ἤρχετο καὶ κανεὶς ἄλλος, νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα εἰς τὸν *Σπασμένον Σταυρόν*.

Σπάνιον μάλιστα καὶ ἐξαιρετικὸν ἦτο τὸ ὅτι δύο ταξειδιῶται ἐκράτησαν δύο δωμάτια ἕως αὔριον, καὶ ἔπρεπε νὰ συμβῇ τὸ δυστύχημα τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης διὰ νὰ μὴ μείνῃ μόνος ὁ κάπηλος, ὅπως σχεδὸν πάντοτε, καὶ ἀπόψε, εἰς τὸ ἔρημον καπηλεῖον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πὸς εἶχε τελειώσῃ τὸ γεῦμά του. Ἔφαγε καὶ ἔπιεν ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐπανακτήσῃ τὰς δυνάμεις του, ἡ δὲ κλίνη θὰ συνεπλήρωνε τὸ ἔργον τῆς τραπέζης.

Ὁ Κρόφφ, πρὶν ἀποσυρθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπερίμενε νὰ ὑπάγῃ πρῶτα εἰς τὸ ἰδικόν του ὁ ξένος. Ἐκάθητο πλησίον τῆς ἑστίας, τῆς ὁποίας ὁ καπνός, ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν πνοὴν τῆς θυέλλης, κατήρχετο κάθε τόσον καὶ ἐγέμιζε τὴν αἴθουσαν. Τότε ὁ Κρόφφ ἐπεχείρει νὰ τὸν ἀποδιώξῃ, σείων καὶ τινάζων ἐν μάκτρον, τὸ ὁποῖον ἐπλατάγιζεν ὡς μαστίγιον.

Τὸ ἀλειμματοκήριον, τὸ ἀνημμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐτρεμόφεγγε καὶ ἔκαμνε γύρῳ τὰς σκιὰς τῶν ἀντικειμένων νὰ χορεύουν. Ἔξω ὁ ἄνεμος ἔδερνε τὰ παραθυρόφυλλα, καὶ κάποτε παρήγγοντο κρότοι ὡς ἐὰν κάποιος ἐκτυποῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξουν.

— Ἀκοῦτε;... εἶπεν ὁ Πὸς μίαν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐξώθυρα ἐσπρώχθη τόσον δυνατά, ὥστε καθένας ἠμποροῦσε ν' ἀπατηθῇ.

—Κανείς, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος, δὲν εἶνε κανείς. Ἔτσι κάμνει ὅταν φυσᾷ δυνατὸς ἀέρας.

—Ἔπειτα, προσέθεσεν ὁ Πός, ποιὸς μπορεῖ νὰ γυρίζῃ ἔξω τέτοια νύκτα, ἐκτὸς ἂν εἶνε κακοῦργος ἢ ἀστυνομικός.

— Μὰ τὸ ναί! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Κρόφφ.

Ἐπλησίαζεν ἡ ἑνάτη. Ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος ἐσηκώθη, ἐτοποθέτησε τὸ χαρτοφυλάκιόν του ὑπὸ τὴν μασχάλην του, ἐπῆρε τὸ ἀναμμένον κηρίον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωσεν ὁ Κρόφφ, καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ κάπηλος ἐκρατοῦσεν ἕνα παλιὸ φανάρι μὲ χονδρὰς ὑάλους, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἐφώτιζεν ἀφοῦ θὰ ἐκλείετο ἡ θύρα τοῦ δωματίου ὄπισθεν τοῦ Πός.

— Δὲν θὰ πλαγιάσετε τώρα καὶ σεῖς; ἠρώτησεν οὗτος πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Κρόφφ, ἀλλὰ θὰ κάμω πρῶτα τὴ συνεθισμένη μου ἐπιθεώρησι.

— Στὸν κῆπό σας;

— Μάλιστα, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν οἱ κόττες μου εἶνε σίγουρες 'στὲς καπονιέρες, γιατὶ κομμιὰ φορά, τὸ πρωὶ μοῦ λείπουν μιὰ δυό...

— Οἱ ἀλεποῦδες;... ἔκαμεν ὁ Πός.

«Καλημέρα, κύριε Πός...» (Σελ. 84, στ. γ'.)

— Καὶ οἱ ἀλεποῦδες καὶ οἱ λύκοι. Τὰ καταραμένα αὐτὰ ζωντανὰ πηδοῦν τὸ φράκτη μιὰ χαρά. Καὶ καθὼς τὸ παράθυρό μου βλέπει 'στὸν κῆπο, ὅποτε μπορῶ τοὺς στέλνω λίγο μολύβι... Ὥστε ἂν ἀκούσετε καμμιὰ τουφεκιά, νὰ μὴ τρομάξετε.

— Καλὲ τί τουφεκιά! ἀνέκραξεν ὁ Πός, καὶ κανονιὰ νὰ πέσῃ, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ μέξυπνίσῃ. Κοιμοῦμαι, ξέρετε, πολὺ βαρειά... Ἀλήθεια, ἐγὼ δὲν βιάζομαι νὰ φύγω. Ἂν ὁ σύντροφός μου θέλῃ νὰ ξυπνήσῃ πρὶν νὰ φέξῃ,

δουλειὰ δική του. Ἐμένα σᾶς παρακαλῶ νὰ μάφίσετε νὰ κοιμηθῶ ὡς τὸ πρωΐ. Θὰ σηκωθῶ μόνον ἅμα ἔλθῃ ὁ Μπρὸξ ἀπὸ τὸ Περνάου. Ὡς ποῦ νὰ διορθώσουν τὴν ἄμαξα, ἔχω καιρό.

— Σύμφωνοι, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος. Κανεὶς δὲν θὰ σᾶς ξυπνίσῃ, καὶ ὅταν μάλιστα θὰ φύγῃ ὁ ἄλλος κύριος, θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ γίνῃ κρότος πολύς.

Ὁ Πός, καταπνίγων τὰ χασμήματά του, πολὺ δικαιολογημένα ἀπὸ τὴν κούρασιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκλείδωσεν ἀπὸ μέσα τὴν θύραν του.

Ὁ Κρὸφφ ἔμεινε μόνος εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν ἀμυδρῶς φωτιζομένην ἀπὸ τὸ φανάρι. Ἐπιστρέψας εἰς τὸ τραπέζι, ἐσήκωσε τὰ σκεύη, τὰ ὁποῖα εἶχαν χρησιμεύσῃ διὰ τὸ γεῦμα τοῦ Πός. Ἦτο τακτικὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν ἀνέβαλλε ποτὲ διὰ τὴν ἐπαύριον ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ σήμερον.

Μετὰ τοῦτο, ὁ Κρὸφφ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ τὴν ἄνοιξε.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ βορειοδυτικόν, ἡ θύελλα ἐμαίνετο κάπως ὀλιγώτερον. Τὸ περίπτερον, ὅπου τὸ δωμάτιον τοῦ Κρόφφ, ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ἀλλὰ πέραν τῆς ὑπηνέμου ἐκείνης γωνίας, ἡ θύελλα ἔκαμνε τοιαύτην θραῦσιν, ὥστε ὁ ξενοδόχος ἔκρινε περιττὸν νὰ ἐκτεθῇ. Ἐν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς τῷ ἦτο ἀρκετόν.

Τίποτε ὕποπτον δὲν εἶδεν εἰς τὸν κῆπον. Οὔτε μία ἀπὸ τὰς μετακινουμένας ἐκείνας σκιάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπρόδιδαν τὴν παρουσίαν ἀλώπεκος ἢ λύκου.

Ὁ Κρὸφφ ἐκίνησε τὸ φανάρι του πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἔπειτα, μὴ βλέπων τίποτε ὕποπτον, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἐκεῖ ἔρριψεν ὀλίγα κούτσουρα εἰς τὴν ἑστίαν, διὰ νὰ τὴν διατηρήσῃ, ἐκύτταξε γύρω του ἀκόμη μίαν φοράν, καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Γ'.

Τὸ τρύπιο καπέλλο.

Ζητήσατε ἕνα καπέλλο καὶ τὴν ἄδειαν ἐκ μέρους τοῦ ἰδιοκτήτου, νὰ τὸ κάμετε ὅ,τι θέλετε. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἔκπληξιν αὐτοῦ καὶ ὅλων τῶν θεατῶν σας, ὅταν θὰ σᾶς ἰδοῦν νὰ χώνετε μέσα τὸ χέρι σας μὲ ὁρμήν, νὰ τρυπᾶτε μὲ τὰ δάκτυλόν σας τὸ καστόρι, νὰ βγάζετε αὐτὸ τὸ δάκτυλον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ νὰ τὸ κινῆτε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις! (Εἰκόνες 1 καὶ 2).

Ἐν τούτοις, διὰ νὰ μὴ παρατείνετε τὴν ἀγωνιώδη ἀνησυχίαν τοῦ φίλου, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐνεπιστεύθη τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, φυσήξατε τὸ καπέλλο καὶ... ἐπιστρέψατέ τού το σῶον καὶ ἀβλαβές.

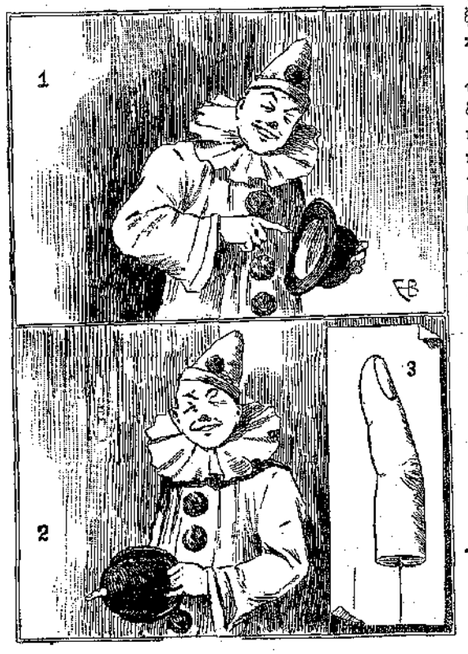

Θὰ μ' ἐρωτήσετε: Καὶ πῶς εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα; Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἀμέσως. Ἡ *μαγεία* μου εἶνε ὀλίγον παλαιά, ἀλλὰ πολὺ διασκεδαστική, διότι ὅλοι δὲν γνωρίζουν τὸ μυστικόν της. Τὸ δὲ μυστικὸν αὐτὸ εἶνε τὸ ψεύτικον δάκτυλον, τὸ ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα 3, καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε εὐκολώτατον νὰ τὸ κατασκευάσετε.

Εἰμπορεῖτε πρὸς τοῦτο νὰ μεταχειρισθῆτε διάφορα ὑλικά. Τὸ ἁπλούστερον εἶνε νὰ τὸ πλάσετε ἀπὸ κερὶ λευκόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναμιγνύετε καὶ ὀλίγον κιννάβαρι, ὥστε ἡ πάστα νὰ γίνῃ ροδόχρους. Ὑποθέτω, ὅτι ὅσον καὶ ἂν εἶνε κανεὶς ἀδέξιος, θὰ κατορθώσῃ νὰ κάμῃ μὲ τὸ εὔπλαστον κερὶ κάτι ποῦ νὰ ὁμοιάζῃ ὁπωσδήποτε μὲ τὸν δείκτην του. Ἐπιτέλους ἡ ὁμοιότης δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε καταπληκτική, διότι τὸ ψεύτικον αὐτὸ τὸ δάκτυλον οἱ θεαταὶ θὰ τὸ ἰδοῦν μόνον μακρόθεν καὶ διὰ μίαν στιγμήν.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ξύλον μαλακὸν εἰμπορεῖ νὰ κατασκευασθῇ διὰ τοῦ μαχαιριδίου τὸ ψεύτικον δάκτυλον, καὶ ἀπὸ γύψον, καὶ ἀπὸ ψίχαν ψωμιοῦ, καὶ νὰ χρωματισθῇ καταλλήλως μὲ χρῶμα τοῦ λαδιοῦ, πρόχειρον πάντοτε εἰς τὰ σπίτια ὅπου ὑπάρχουν ἐρασιτέχναι ζωγράφοι. Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι ἡ τελειοτέρα μίμησις δακτύλου εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἂν ἔχῃ κανεὶς τὴν δεξιότητα νὰ γλύψῃ μὲ τὸν σουγιᾶν του εἰς τὸ σχῆμα αὐτὸ ἕνα κομμάτι καρότον κάπως ξηρόν. Αὐτὸ δὲν ἔχει ἀνάγκην οὔτε νὰ βαφῇ.

Ὅπως δήποτε, ἀφοῦ κατασκευασθῇ ἀπὸ κηρὸν ἢ ὅ,τι ἄλλο τὸ ψεύτικον δάκτυλον, πρέπει νὰ ἐφοδιασθῇ καὶ μὲ μίαν βελόνην κοινήν, τὴν ὁποίαν βυθίζετε εἰς τὴν βάσιν του μὲ τὸ κεφάλι, καὶ ἀφίνετε ἔξω ἀρκετὸν μέρος αὐτῆς (3 ἕως 4 ἑκατοστόμετρα,) ὅπως φαίνεται καὶ εἰς τὴν εἰκόνα.

Διὰ νὰ ἐκτελέσετε τώρα τὸ θαῦμα, πρέπει νὰ πάρετε τὸ καπέλλο καὶ νὰ τὸ κρατήσετε ὅπως δεικνύει ἡ εἰκὼν 1, μὲ τὸ ἴδιον χέρι μὲ τὸ ὁποῖον θὰ κρατῆτε κρυφὰ τὸ ψεύτικον δάκτυλον, καὶ μὲ τρόπον θὰ τὸ καρφώσετε εἰς τὴν κορυφήν, ὥστε ἡ βελόνη νὰ περάσῃ ἀπὸ μέσα. Συγχρόνως μὲ τὸ ἄλλο χέρι, καὶ μὲ τεταμένον τὸν δείκτην σας—τὸν ἀληθινόν,—θὰ προσποιηθῆτε ὅτι τρυπᾶτε τὸ καπέλο, καὶ ἀμέσως θὰ τὸ στρέψετε πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ θὰ τὸ κρατήσετε ὅπως δεικνύει ἡ εἰκὼν 2. Ἐν τῷ μεταξύ, διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου θὰ ἔχετε πιάσῃ ἀπὸ μέσα τὴν βελόνην—προσοχὴ μόνον νὰ μὴ τσιμπηθῆτε!—καὶ θὰρχίσετε νὰ τὴν κινῆτε ἐπάνω, κάτω, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, τὰς ἰδίας δὲ κινήσεις, ἀλλ' ἀντιθέτως, θὰ κάμῃ τότε καὶ τὸ ψεύτικον δάκτυλον, τὸ ὁποῖον ὅλοι θὰ νομίσουν ὡς ἰδικόν σας.

Εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι, μετὰ τὸ θαῦμα, τὸ καπέλλο θὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του σῶον καὶ ἀβλαβές. Ὄχι ὅμως ὁλωσδιόλου, διότι ὁπωσδήποτε, θὰ εἶνε τρυπημένον. Ἀλλὰ μὰ τρυπίτσα ἀπὸ βελόνην, εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς καπέλλου, δὲν διακρίνεται βέβαια εὔκολα!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνανεώσεως μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν Κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως, ἡ ὁποία ἔλγχε τὴν 31 Ἰανουαρίου,

ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ
ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη παράτασις δίδεται χάριν τοῦ Εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος, ὥστε νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον καὶ οἱ δι' αὐτοῦ μέλλοντες νὰ ἐγγραφοῦν νέοι ἐτήσιοι συνδρομηταὶ μέχρι τῆς 15 Μαρτίου, νὰ ἔχουν δὲ οἱ ξεσπαθώνοντες ἀκόμη ἐν μέσον πρὸς εὐκολωτέραν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.

ΑΠΟ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου, ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ἄνευ οὐδεμιᾶς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, θὰ ἐκδίδεται πολυτελῶς ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος ἐστιλβωμένου (γυαλί), μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας καὶ μὲ ὡραῖον ἐξώφυλλον, ὥστε νὰμιλλᾶται καὶ ἐξωτερικῶς πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικά,

ΕΑΝ ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΘΟΥΝ "Η ΑΥΞΗΘΟΥΝ ΕΠΑΡΚΩΣ

(τοὐλάχιστον κατὰ τὰ δύο τρίτα,) διὰ τοῦ Εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος, μέχρι τῆς 15 Μαρτίου. Πρὸς τοῦτο παρακαλεῖται ἕκαστος τῶν ἤδη ἐγγεγραμμένων συνδρομητῶν, νὰ ἐγγράψῃ, καταβάλλων πᾶσαν τὴν δυνατὴν προσπάθειαν, τοὐλάχιστον ἄλλον ἕνα συνδρομητήν, μέχρι τῆς 15 Μαρτίου τὸ βραδύτερον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά: — Παληόπαιδο, πάλι ἔμεινες στὴν ἴδια τάξι!

Ὁ Τοτός: — Δὲν ἔμεινα ἐγώ, μαμμά, μάφισανε οἱ δασκάλοι.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννωμένου Φοίνικος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Ὀλόκληρος διαδήλωσις ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου αὐτὰς τὰς ἡμέρας! Συνδρομηταὶ καὶ συνδρομήτριαι τῶν Ἀθηνῶν, πλῆθος, μβλις ἔλαβαν τὸ προηγούμενον φύλλον, ἦλθαν αὐτοπροσώπως νὰ μοῦ ἐκφράσουν τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως, καὶ νὰ μὲ διαβεβαιώσουν ὅτι θὰ κάμουν τὰ δυνατά των διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ μεγάλη αὐτὴ καινοτομία. Μερικοὶ μάλιστα, μὲ τὴν ἐλπίδα μιᾶς νέας Διαπλάσεως, μεταμορφωμένης, ἀπέκτησαν τόσην δραστηριότητα, ὥστε εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας κατώρθωσαν νὰ ξεσπαθώσουν καὶ... νὰ διπλασιασθοῦν!

Ἀλλὰ καθὼς λέγει μία παροιμία, ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται. Διὰ τοῦτο ἔχω πολὺ μεγάλας ἐλπίδας, ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς τὸν ὁποῖον ἔδειξαν πρῶτοι-πρῶτοι οἱ Ἀθηναῖοι φίλοι μου, ὡς πλησιέστεροι, θὰ ἐκδηλωθῇ ὁ ἴδιος παντοῦ, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ὅπου ἔχω συνδρομητάς, καὶ ὅτι θὰ ξεσπαθώσουν ὅλοι καὶ θὰ διπλασιασθοῦν ὅλοι, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ, εὐθὺς ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον, νὰ προβῶ εἰς τὰς σπουδαίας βελτιώσεις, τὰς ὁποίας προανήγγειλα.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Τὸ σύνθημα εἶνε: *Καθένας ἄλλον ἕνα.*

Πατησιώτισσα Πυροδέσποινα, ἡ ἐπιστολή σου ἡ σταλισμένη μὲ τὴν ἀνεμώνην τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐκχειλίζουσα ἀπὸ τὴν χαρὰν διὰ τὴν καινοτομίαν, μὲ κατεγοήτευσε. Σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης.

Καλῶς ἦλθες πάλι στὰ παληά, ἀγαπητή μου *Μυριέλλα.* Βλέπω ὅτι τώρα πιὰ γράφεις ἐντελῶς δημοτικά, ἀφοῦ καὶ τὸ αψευδώνυμόν σου ὀνομάζεις αψευτόνομαν. Ἀλλὰ γιατὶ τόσος φανατισμός; — Ναί, ἡ διεύθυνσις τοῦ «Ἀπόλλωνος» εἶνε ἡ ἰδία.

Πολλοὶ τὸ ἔπαθαν αὐτό, *Ἐλπιδοφόρος Ἑλληνοπούλα.* Ἐνόμισαν ὅτι αἱ λέξεις ἔλειπαν ἀπὸ τυπογραφικὸν λάθος, καὶ ἔπειτα εἶδαν ὅτι πρόκειται περὶ νέου Διαγωνισμοῦ! Χαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἄρεσε τόσον, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διότι στὸ σπίτι σας μὲ διαβάζουν ὅλοι.

Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, *Ἰωάννα Δάρκ,* ἀνέγνωσα τὰς λεπτομερείας τῆς κληρώσεως τοῦ Λαχείου τοῦ Συλλόγου σας. Καλὲ σεῖς, βλέπω, ἐκάματε μίαν ὡραιοτάτην ἐορτήν, μὲ μουσικήν, μὲ ἀπαγγελίαν, μὲ παραστάσεις, μὲ λόγους... Ἀλήθεια πολὺ μοῦ ἤρεσεν ὁ λόγος τοῦ *Νικηφόρου Ἕλληνος* καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ὡραῖα ποὺ εἶπε διὰ τὸ περιοδικόν μας, τὸ ὁποῖον εἰς τόσα ἄπορα παιδιὰ χαρίζει κάθε χρόνον τὸ Λαχεῖόν σας. Σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ διαβιβάσῃς τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους, ὅσοι συνετέλεσαν καθ' οἱονδήποτε τρόπον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τόσον τοῦ Λαχείου ὅσον καὶ τῆς ἐορτῆς τῆς Κληρώσεως, καὶ νὰ δώσῃς ἐκ μέρους μου ἕνα φιλὶ εἰς τὸ χαριτωμένον ἀγοράκι τῆς Κας Γκορτζιώτου, τὸ ὁποῖον ἐτράβηξε τοὺς κλήρους.

«Ἡ θαυμασία ἐφετεινὴ ὕλη τοῦ περιοδικοῦ μας μὲ βοηθεῖ πολὺ εἰς τὸ ξεσπάθωμα.» Αὐτὸ μοῦ γράφει τὸ *Γλυκοχάραμα,* τὸ ὁποῖον ὁλονὲν ξεσπαθώνει...

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Κυρία Δὲν μὲ μέλει.* Γιὰ καλά, βλέπω, σ' ἐκούρδισε καὶ σένα τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Χατζιδάκη. Αἱ λευκαὶ λέξεις εἶνε δώδεκα σωσταὶ· πῶς δὲν κατόρθωσες νὰ εὕρῃς παρὰ μόνον δέκα; Γιὰ ψάξε καλλίτερα.

Πολὺ μοῦ ἤρεσε, *Σφῆξ,* ἡ ἐπιστολή σου. Δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τὴν μονοτονίαν καὶ τὴν μελαγχολίαν τῆς ἀνιαρᾶς βροχῆς, ἡ ὁποία σοῦ τὴν ἐνέπνευσε. Γράφε μου λοιπὸν συχνότερα!

Ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου, *Νικηφόρος Δάφνη.* 1ον ἡ συνδρομή σου ἐπληρώθη· 2ον πρέπει νὰ γράφῃς τὸ νέον ψευδώνυμον· 3ον ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾶς δὲν εἶνε συνδρομήτρια.— Πῶς; μόνον ἑνδεκα κενὰ ἀνεκάλυψες; Ἀκόμη ἕνα!

«Ἤρχισε νὰ χιονίζῃ — μοῦ γράφει τὸ *Κυματόβρεκτο Νησί,* — καὶ μόλις ἐλάβαμε τὸ φυλλάδιόν σου καὶ εἴδαμεν τὸν νέον Διαγωνισμὸν τῶν λευκῶν λέξεων, εἴπαμεν: Δύο πράγματα ἡμεῖς τώρα ἀγαπῶμεν: Τὴν φύσιν ποῦ μᾶς προετοιμάζει χιονοπόλεμον, καὶ τὴν Διάπλασιν ποῦ θὰ μᾶς διασκεδάσῃ καὶ αὐτὴ μὲ τὸν νέον της Διαγωνισμόν. Καὶ γιὰ κύτταξὰ νὰ εἶχαν συμφωνήσῃ οἱ δύο κατεργάρες, μᾶς παρουσιάζουν τὴν ἔκπληξί τους μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα: λευκὸν χιόνι ἡ μία, λευκὰς λέξεις ἡ ἄλλη.»

Ὡραῖαι ἐπιστολαὶ μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κυρία Σκαρφαλόσερα, Πλοίαρχος Νόμος, Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου, Ζίνα, Χιακὸς Λιμήν, Δαφνοστεφὴς Σημαία, Ἀγριοβιολέττα, Ψαροπούλα, Κάρμεν* καὶ *Ἀνθοστόλιστος Χίος.*—Τὶ κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπον διὰ νὰπαντήσω εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς. Καὶ γράφουν τόσα ἐνδιαφέροντα!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἱππότης τῆς Νυκτός,* α. *Νηρηΐς τοῦ Εὐρώτα,* κ. (+ × Τ) *Μαῦρο Χιόνι,* α. (Δ. Σ.) *Ἀργυκέραυνος Ζεύς,* α. (ἂ, τὸ εὔρῃς, εὖγε!) *Τραγοῦδι τοῦ Δάσους,* κ. (3+++) *Μελησιγενής,* α. (Χ.Τ.) *Αὔρα τοῦ Ὀρφέως,* α. *Μέγας Ἡρακλῆς,* α. (Γ.Κ.) *Μαγεμένο Τριαντάφυλλο,* κ. *Γυμνασιόπαις,* α. (Α. Ι. Ι.) *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος* κ. (Δ. Α.) *Μυριέλλα,* κ. (Δ. Μ.) *Ψίθυρος τῆς Αὔρας,* κ. (Ν. Β.) *Μαγεμένο Κῦμα,* α. (Θ. Σ.) *Ψύλλος ττ' Ἄχυρα,* α, (J. J. ||+) *Κόρη τῆς Κύπρου,* κ. *Λαρνακιώτισσα,* κ. *Ἱππότης τῶν Πρασίνων Λόφων,* α. *Ζιζάνιον Καίρου.* α. (xxxyz) *Μυσωτής,* κ. (Ρ. Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος,* κ. *Ξανθὴ Κρητικοπούλα,* κ. *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς,* κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγεγημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ξεπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Πάφ* μὲ τὸ *Χαῖρε Λευτεριά, Γενναίαν Καρδίαν* καὶ *Τρεμοσβύνον Ἀστόρι*—τὸ *Ρόδον τῆς Δόξου* μὲ τὴν *Πτερόεσσαν Ἐλπίδα, Χαῖρε Λευτεριὰ* καὶ *Ἔνωσις ἢ Θάνατος*— ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* μὲ τὸν *Πετρογιάννην, Ρηγολέττον* καὶ *Κόμητα Κάτι τι*— ἡ *Φίλη τῶν Ἀνθέων* μὲ τὴν *Ἀσπροκυματοῦσαν Θάλασσαν, Ξανθὴν Φοίβην* καὶ *Ἔνδοξον Ὕδραν*— ὁ *Ναυτόπαις τῆς Θυέλλης* μὲ τὴν *Εὐγενῆ Φυσιογνωμίαν* καὶ *Ἐλπιδοφόρον*— ἡ *Ἀποκρηάτικη-Μουτσοῦνα* μὲ τὴν *Τραβιάταν, Τροβατόρε* καὶ *Μπ-ὲμ*—ἡ *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων* μὲ τὴς *Φράκης τ'* *Ἀγριολούλουδο, Λάτρην τοῦ Ἀπείρου, Κύκνον τῆς Μυτιλήνης* καὶ *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν*—ἡ *Ἀθάνατος Ἑλλὰς* μὲ τὸν *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Κιακὸν Λιμένα*— τὸ *Κυανόλευκον Ἀδάμαντον* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην, Στέφανον τῆς Δόξης, Φῶς τῆς Νυκτός, Ἐρνάνην* καὶ *Δημόδοκον*— ὁ *Ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ* μὲ τὸν *Κόμητα Κάτι τι, Δυστυχῆ Ὑπαρξιν, Μονάκριβην Ξανθοῦλαν* καὶ *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας*— ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Γενναῖον Ποντικὸν* καὶ *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*—ὁ *Ἀστὴρ τῆς Εἰρήνης* μὲ τὸ *Εὐζωνάκι τῶν Τρικκάλων* καὶ *Διαβολάκι*— ὁ *Φοῖβος Εὐρώτας* μὲ τὸ *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου, Ἄγνωστον, Γέρω Καπετάνιον* καὶ *Ἐρυθρὰν Γαλέραν*— ἡ *Δεκαοκταέτις Ὀνειροπόλος* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Ἴδης, Ξανθὴν Μουσμὲ* καὶ *Μονάκριβην Ξανθοῦλαν*— ἡ *Παλλὰς* μὲ τὸν *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου, Ἐλπιδοφόρον* καὶ *Ἀριστοκράτην*— ἡ *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις* μὲ τὸ *Πίστις-Πατρὶς* καὶ *Ζήτω ἡ Διάπλασις*— ἡ *Μυροβόλος Χαραυγὴ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Δόξαν*— ὁ *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας, Εὐζωνάκι τῶν Τρικκάλων* καὶ *Μοιρίαν*— ὁ *Μουσηγέτης Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Ἡρωΐδα τοῦ Μεσολογγίου, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο* καὶ *Ἀργεῖον Ἑρμῆν*—ἡ *Πρου-*

φιλῆς *Ἀνάμνησις* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*, *Σακουλὲ* καὶ *Δισκοβόλον*· — τὸ *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ἐρνάνην* καὶ *Περιπλανώμενον Ἀθηναῖον*· — ἡ *Κυματίζουσα Κυανόλευκος* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*, *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν* καὶ *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο*· — τὸ *Διαβολάκι* μὲ τὴν *Ἀνθοστόλιστον Χίον*, *Μαραμένην Γαζίαν* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*· — ἡ *Εὐχὴ τῆς Μάνας* μὲ τὴν *Μυρέσσαν Φύσιν*, *Ἰδανικότητα* καὶ *Ἐλπίδα τῆς Ἐλευθερίας*· — ἡ *Δεκαοκταέτις Ὀνειροπόλος* μὲ τὴν *Νυμφαίαν τοῦ Παμίσου*, *Φίλην τῶν Ζώων* καὶ *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*· — ἡ *Δόξα* μὲ τὴν *Πρωταγωνίστριαν*, *Νίκην* καὶ *Βαρελάκι*· — ὁ *Μάρκος Αὐρήλιος* μὲ τὸν *Ριγολέττον* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*· — ὁ *Δαναΐδης* μὲ τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* καὶ *Θέσπιδα*· — ἡ *Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις* μὲ τὴν *Ρεμβάζουσαν Σεληνολάτριδα*, *Ἡρωΐδα τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Ἔνδοξον Ὕδραν*· — ἡ *Μελαγχροινὴ Ἐρημῖτις* μὲ τὴν *Ρεμβάζουσαν Σεληνολάτριδα*, *Ἡρωΐδα τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Ἔνδοξον Ὕδραν*· — ὁ *Ριγολέττος* μὲ τὴν *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*· — τὸ *Ἄστρον τῆς Δύσης* μὲ τὴν *Ξανθὴν Φοίβην*, *Νιτρικὸν Ὀξὺ* καὶ *Πατησιώτισσαν Πυροδέσποιναν*· — τὸ *Ὑδροϊκὸ Κῦμα* μὲ τὸν *Φλοῖσβον τοῦ Ρύακος*, *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* καὶ *Μελαγχροινὴν Ἐρημῖτιδα*· — τὸ *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι* μὲ τὴν *Πεταλούδαν τοῦ Ἀγροῦ* καὶ *Ἀγριοβιολέτταν*· — ὁ *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην* μὲ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Ἑλληνικὸν Κλέος* καὶ *Αἰθεροβάμωνα Ἁρματηλάτην*· — ἡ *Γλυκεῖα Ἀμουδιὰ* μὲ τὴν *Ὠχρὰν Ἀκτῖνα*, *Ἀθάνατον Ψυχὴν* καὶ *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν*· — τὸ *Ἑλληνικὸν Κλέος* μὲ τὸ *Ἀέρι τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον* (Ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ βαδίσῃς ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς φίλης, ἡ ὁποία σὲ ἐνέγραψε·) *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου* (δὲν εἶμαι καθόλου θυμωμένη, ἀφοῦ αἰτία τῆς σιωπῆς σου εἶνε τὰ μαθήματα· πολὺ εὐχαριστῶ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἐξάδελφόν σου διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐκτίμησίν των·) *Ξεπεσμένον Λόρδον* (εἶδες ὅτι ἐνεκρίθη·) *Ἐθνικὸν Ἐγωϊσμὸν* (ἔχει καλῶς·) *Τραβιάταν* (δὲν εἶνε πλέον·) *Γαρναφίαν Κρήνην* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, ἐξακολουθεῖ·) *Ἰδομενέα* (εἶχε τυπωθῇ τὸ 10ον φύλλον ὅταν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σου·) *Ἑλληνικὴν Δόξαν* (τὸ ἔλαβα·) *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου* (ὁ ἀριθμός σου εἶνε 984·) *Μαραμένην Γαζίαν* (σ' εὐχαριστῶ κοῦ μὲ ὅλον σου τὸ πένθος ἔχεις τὸ νοῦ σου καὶ στὸ ξεσπάθωμα· ἄλλως τε μὲ τὴν ἐργασίαν ξεχνᾶ κανεὶς καὶ παρηγορεῖται·) *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* καὶ *Προσοχὴ Ἀνάμνησιν* (ἡ χάρις σᾶς ἔγινε· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀνάρτιδα τοῦ Σπιτιοῦ* (λοιπὸν νὰ προσπαθήσῃς· ὅποιος θέλει, πάντα εὑρίσκει καιρόν·) *Ἀναγεννώμενον Φοίνικα* (ἔχει καλῶς· τἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν ἐντὸς ὀλίγου·) *Θυελλώδη Οὐρανόν* (ἡ ἄλλη εἶνε εἰς τὸ ποίημα·) *Κόκκινην Γραβάταν* (Ἔστειλα·) *Παιζουλιόμον* (καὶ ἡ ἰδική μου χαρὰ εἶνε μεγάλη ποῦ ἀπέκτησα τόσῳ καλὴν φίλην·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ποῦ μ' ἐνθυμήθη πάλιν, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν·) *Ὄρος Πάγος* (Ἔστειλα·) *Τραγοῦδι τοῦ Δάσους* (νὰ τὰ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ 'πῶ εἰς τὸ προσεχές·) *Μελισηγενῆ* (ὄχι, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται· τὸ λέγει καὶ ὁ Ὁδηγός·) *Νικόλαον Ι. Κ.* (νὰ στείλῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ θέλεις ἀνήκει εἰς ἄλλον φίλον μας·) *Ναύαρχον τῆς Σαλαμῖνος* (φίλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφούλαν σου·) *Ἀθάνατον Ψυχὴν* (ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε· τὸ θέμα τῆς φωτογραφίας εἰμπορεῖ νὰ σημειωθῇ ὁπουδήποτε·) *Ρεμβασμὸν* (Ἔστειλα·) *Μυρέσσαν Φύσιν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· βεβαίως δύναται νὰ λάβῃ ψευδώνυμον·) *Δοῦκα τῆς Ἀχαΐας* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· μοῦ ἀρέσει ἡ ἰδέα σου, ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ ἑορτάσετε τὴν Τριακονταετηρίδα μου εἶνε νὰ ἐγγράψετε ὅλοι ἀπὸ ἕνα συνδρομητήν, διὰ νὰ γίνῃ ἡ μεταμόρφωσις ἐντὸς τοῦ τριακοστοῦ ἔτους· κ' ἐγὼ τίποτε ἄλλο δὲν θὰ ἤθελα!) *Ἑλληνικὴν Δόξαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 *Φεβρουαρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 19 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 29 Φεβρουαρίου. ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 15 Μαρτίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

95. Λεξίγριφος.

Εἰπέ μου πῶς ἐκ τῶν νεκρῶν τὴν μαύρην ἐξορίαν
Ὁ Βασιλεὺς ὁ τραγικὸς ἀμέσως ἐλυτρώθη,
Κι' ἀναστηθεὶς ἀνέλαβε τὴν πρώτην βασιλείαν;
—Διότι φθόγγος μουσικὸς μὲ νῆσον συνηνώθη!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Οὐρανοῦ

97. Μεταγραμματισμός.

Ἓν γρονικὸν ἐπίρρημα
Ἀλλάζει τὸ κεφάλι
Καὶ μία νῆσος γίνεται
Ὄχι πολὺ μεγάλη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

98. Ἀστήρ.

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως ὥστε νἀναγινώτκε-
* * * ∫ * * * ται: Ὀρτζοντίως νῆσος
* * * τοῦ Αἰγαίου, καθέτως
* * * κράτος τῆς Ἀμερικῆς, δι-
* * * αγωνίως δὲ πτηνὸν καὶ
ἀρχαῖος ῥήτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολεύκου Λαβάρου

99. Ἐπιγραφή.

Χ Ι Α Α Υ Ρ Ο
Α Ν Τ Κ Δ Π Π
Ν Ι Ι Ο Λ Ο Ω
Ω Ρ Ε Α Τ Τ Σ
Τ Ε Β Λ Ι Ο Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανδώρας

100-102. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζῴων.

1.—Ὁ δ' ἔφη· ἄκουσον, οἱ μὴ Ἕλληνες βάρβαροι.

2.—Γενναῖοι ὦμεν, ὦ Ἕλληνες, εἰς τὴν μάχην!

3.—Πλήρης ἡ λάγηνος οἴνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἕλληνος

103. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον μουσικόν:

1, Ὀροσειρά. 2, Χώρα τῆς Τουρκίας. 3, Ἤπειρος. 4, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. 5, Μοῦσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὶς

104. Φωνηεντόλιπον.

φθλμς-δσπτ-πν-ππν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστεως τῆς Ἰωνίας

105. Γρῖφος.

ιτ ι
Οὐ ιτ ετ ιτ ι ιμ ι
ιτ ι
ιτ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νενίκηκας Χριστὲ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 51—52.

580. Κωμικός (κόμη, Κῶς.)—581 Ὑλακή-φυλακή.—582. Κλοπή-πλοκή.—583. Κίσσα.

584. ΒΟΡΝΕΟΝ
ΠΟΤΑΜΟΣ
ΧΡΥΣΗΙΣ
ΜΕΣΣΗΝΗ
ΟΡΑΤΙΟΣ
ΙΜΑΛΑΙΑ
ΗΡΑΚΛΗΣ

585. ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ (Ἄρνος, Μενέλαος, ἐντός, ράσον, λάρος, νερόν, Ὄτσα, στόμα.) — 586—588. 1, Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου· 2, Ὁ γέρων εἶνε σεβαστός· 3, Ἁπλοῦς ὁ λόγος τῆς ἀληθείας.—589. ΟΟΥ-ΕΙΟΥ *(χρόνου φείδου)* Τ-Μ-Σ-Κ-Τ-Σ-Μ *(τὰ ἐμὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ)* ΚρΟΤων, δρΟΜάς, πλοΥΣιος, δΕΚα. ΚρΙΤων, ὁπΟΣος, ΠολΥΜνια. — 590. Ὁ πεποιθὼς ἐπὶ πλοῦτον οὗτος πεσεῖται.—591. *Ἔσο συνεπὴς εἰς τὰς ὑποσχέσεις σου* ("Ἔσω σὺν ἐπ' εἰς — εἰς τα σ' ὑπὸ σχε σ' εἰς ου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σημείων λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σημείων, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ τοὺς, συλλυπηθέντας με "ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς ἀδελφῆς μου. —*Μαραμένη Γαζία.* *(Η, 125)*

Αἰγυπτία Βασιλόπαις! δέχθητι ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις σου ἀπείρους εὐχάς.—*Ἀνθοστόλιστος Χίος.* *(Η, 126)*

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ ***Ἀστέρα τῆς Εἰρήνης*** διὰ τὰς εἰλικρινεῖς του εὐχάς.—Ἐψήφισα ***Ἑλληνικὸ Φιλότιμο*** συνάμα δὲ καὶ τὸ Αἰγυπτιακὸν κόμμα.—*Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου.* *(Η, 127)*

Αἰγυπτία Βασιλόπαις! σοῦ ἤρεσε ἡ τελετή; Εἶδες τὸν κλέπτην τῆς τελετῆς; Προσοχή!! ἂν μ' ἀναλύψῃς πληρώνω μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν ἀπόρου. Γνωστὸς ἄγνωστος... Ἐμπρός!! Ἐνέργεια!! —*Χιακὸς Οὐρανός.* *(Η, 128)*

Αἰγυπτία Βασιλόπαις! γιατὶ ἀργεῖς στὰς ἀπαντήσεις σου; ὄχι δὰ τόση τεμπελιά! Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου γραμματέως! — ***Ἑλληνικὸ Φιλότιμο!*** κύτταξε νὰ μᾶς βγάλῃς μ' ἄσπρο πρόσωπο.—*Μενεξεδένιο Ὄνειρο*, πῶς τὰ περνᾷς;

Ἀστὴρ Χίου (ἀντιπρόσωπος «Ὡραίας Χίου» ἐν περιφερείᾳ Δαμαγκοὺρ) *(Η, 229)*

Διακριθεῖσά μου, τί ἔχεις τόσον καιρὸν καὶ δὲν μοῦ γράφεις; — *Γλυκεῖα Ἐλπίς.* *(Η, 130)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Ἡ διεύθυνσίς μου εἶνε: Πρὸς τὴν Δνίδα Ἀσπασίαν Τσιτσεκλῆ, εἰς Σμύρνην. *(Η, 131)*

Σὲ τὴν σοβαρῶς ἀσθενήσασαν *Διακριθεῖσάν* μας τελείαν ταχεῖαν ἀνάρρωσιν εὔχομαι. Καποκόριτσο! Ἀνασκαφαῖς ἀνεκάλυψα διηγήματά σου καὶ ποιήματα μὲ ψευδώνυμον εἰς διάφορα.—*Σκέρτσο.* *(Η, 132)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.